

4. 1

- 526. වෙසාලී නාම නගරස්ථි වජ්ජිනං
තස් අහු ලිච්චි අමබසක්ඛරො,
දිස්වාන පෙතං නගරස්ස බාහිරං
තස්ථව පුච්ඡස් තං කාරණස්ථිකො.
- 527. සෙය්‍යා නිසජ්ජා නයිමස්ස අස්ථි
අභික්කමො නස්ථි පටික්කමො වා¹,
අසිතපිතබාධිතවස්ථහොගා
පරිවාරිකා සාපි² ඉමස්ස නස්ථි
- 528. යෙ ඤාතකා දිට්ඨසුතා සුභජ්ජා
අනුක්කමපකා යස්ස පුබ්බෙ අහෙසු³,
දට්ඨුම්ඵි තෙ දනි න තං ලහන්භී
විරාධිතසෙතා⁴ හි ජනෙන තෙන.
- 529. න ඔග්ගතභතස්ස හවන්භී මිත්තා
ජහන්භී මිත්තා විකලං විදිඤ්චා,
අස්ථස්ථි දිස්වා පරිවාරයන්භී
බහු ව මිත්තා උග්ගතභතස්ස මහාන්භී.
- 530. නිභීනාමෙතා සබ්බමොගෙහි කිට්ඨො
සම්මකන්ථො සම්පරිභින්න ගමෙතා,
උස්සාවධිඤ්ච පලිසමාමො⁵
අජ්ජ සුචෙ ජීවිතසුඤ්චපරොධො.
- 531. එතාදිසං උතමකිච්චපත්තං
උතතාසිතං පුච්චිමඤ්ඤස්ස සුලෙ,
අථ ඤාමො තෙනා වග්ගෙණෙනා වග්ගෙසි යක්ඛ
ච්ච මො ජීවිතමෙව සෙයෙයාති.
- 532. සාලොභිතො එස අහොසි මග්ගං
අහං සරාමී පුරිමාය ජාතියා,
දිස්වා ව මෙ කාරුඤ්ඤමහොසි රාජ
මා පාපධමො නිරයං පතායං.
- 533. ඉතො වුතො ලිච්චි එස පොසො
සත්තුස්සදං නිරයං සොරරුපං,
උපපජ්ජති දුක්ඛතකම්මකාරී
මහාභිතාපං කට්ඨකං හයානකං

- 1. පටික්කමො ව - මුඛයං.
- 2. පරිවාරණං - පු., පරිවාරණං - කෙච්චි.
- 3. අහෙසු - පුබ්බෙ - මුඛයං.
- 4. විරාධිතසෙතා - මුඛයං.
- 5. පලිසමාමො - මුඛයං.

4. 1

526. වැදෑරුණුන්ගේ විශාලා නම් නුවරෙක් ඇත. එහි “අම්බසක්ඛර” නම් ලිව්වි රජෙක් විය. ඔහු නුවරින් පිටත ප්‍රත්‍යයක දෑක කරුණු දැනගනු කැමැත්තේ එකැන දී ම ඒ ප්‍රත්‍යයාගෙන් මෙසේ ඇසී ය:

527. මොහුට ශයනය කිරීමක් ද හිඳීමක් ද නැත. ඉදිරිගමනක් හෝ ආපසු ගමනක් හෝ නැත. ආහාර පාන බාද්‍ය වස්ත්‍ර පරිභෝග යන යම් පරිහරණයක් වේ නම් එ ද මොහුට නැත.

528. මොහුට පෙර අනුකම්පා කළ යම් නැකෙනෙක් ද දුටුවා වූත් ඇසුවා වූත් යම් මිතුරුකෙනෙක් ද වූහ නම් ඔහු ද දන් මොහු දක්නටවත් නො ලබන්. ඒ සියලු ජනයා විසින් හැර දුමු අත්බවක් ඇත්තේ ම ය.

529. ධනභීතයාට මිතුරෝ නැත. මිතුරෝ භොගවිනාශ වූ පුරුෂයා ද අත්හැර යෙත්. මිතුරෝ ධනය දෑක ඒ ධනවතා පිරිවරා ගනිත්. ධන යෙන් උසස්වූවහුට මිතුරෝ බොහෝ වෙත්.

530. සියලු සැපතීන් පිරිහුණු ආත්මභාවයක් ඇති, දුකට පැමිණි, ලෙසින් වැකුණු සිරුරින් යුත්, හුලින් බිඳුණු ගතින් යුත්, (මොහුගේ) ජීවිතයාගේ නිරෝධය තණ අග රැඳුණු පිනි බිඳක් මෙන් අද හෝ හෙට වන්නේ ය.

531. එම්බල යක්ෂය, මෙබඳු දඩිඳුකට පත් වූ, කොසඹිහුලෙහි නැවත ලද්දහුට “පින්වත, ජීවත්වෙව, ජීවිතය ම තට ශ්‍රේෂ්ඨ යයි කුමක් නිසා තෝ කියති ද?

532. (පින්වත් රජතුමනි) මේ පුරුෂයා මාගේ සහලේනූයෙක් විය. මම පෙරජාතිය සිහි කරමි. මොහු දක, “පවිගති ඇති මේ පුරුෂයා අපායෙහි නොවැටේවා”යි මට කරුණාවක් උපත.

533. ලිව්වි රජතුමනි, පවිකම් කළ මේ පුරුෂයා මෙලොවින් චූක වූ ගොස් පාපකාරී ජනයන්ගෙන් නොහොත් සත්වැදෑරුම් වධබන්ධනයන්ගෙන් පිරුණු, දරුණු ස්වභාව ඇති, මහත් දුකින් යුත්, කටුක වූ, හයානක වූ මහානිරයෙහි උපදින්නේ ය.

- 534. අනෙකභාගෙන ගුණෙන සෙයොයා
අයමෙව සුලො නිරයෙන තෙන,
එකන්තදුඝ්ඛිං කට්ඨකං භයානකං
එකන්තතිපං නිරයං පතායං.
- 535. ඉදංඤ්ච සුඤ්චා වචනං මමෙසො
දුඝ්ඛිපනීතො විජභෙය්‍ය පාණං,
තඤ්චා අභං සන්තීතො න භණාමි
මා මෙ කතො ජීවිතසසුපරොධො.
- 536. අඤ්ඤාතො එයො පුරිසස්ස අපො
අඤ්ඤමිච්චි ඉච්ඡාමසෙ පුච්ඡිතුං තුචං,
ඔකාසකමමං සචෙ නො කරොසි
පුච්ඡාමි තං න ච නො තුජ්ඣිතඛ්ඛං.
- 537. අද්ධා පටීඤ්ඤා මෙ තද අහු
නාවිසඛනා අපචසන්නස්ස භොති,
අකාමා සද්ධොය්‍යචචොති කඤ්චා
පුච්ඡසසු මං කාමං යථා වීසංඝං.
- 538. යං කිංඤ්චාහං චන්ඛුනා පයයිසොමි
සඛ්ඛමිච්චි තාහං අභිසද්දභෙය්‍යං,
දිඤ්චාන තං නොපි චෙ සද්දභෙය්‍යං
කරෙය්‍යාසි මෙ යසඛ නියස්සකමමං.
- 539. සචචප්පටීඤ්ඤා තච මෙසා භොතු
සුඤ්චාන ධම්මං ලභසසුප්පසාදං,
අඤ්ඤාතීතො නො ච පදුට්ඨවිඤ්ඤා
යං තෙ සුතං අසුතං වාපි ධම්මං
සඛ්ඛං ආචිකඤ්ඤිස්සං යථා පජානං.
- 540. සෙතෙන අසෙසන අලඛිකතෙන
උපයාසි සුලාචුතකස්ස සතතිකෙ,
යානං ඉදං අබභුතං දස්සනොය්‍යං
කිසෙසනං කමමස්ස අයං වීපාකො.
- 541. චෙසාලීයා තස්ස නගරස්ස මජ්ඣෙකි
විකඛලමග්ගෙ නරකං අභොසි,
ගොසීසමෙකාහං පසන්තවිඤ්ඤා
සෙතං ගභෙඤ්චා නරකස්මිං නිකඤ්චිං.

1. පටීඤ්ඤාතමෙ නං - මජ්ඣ.

534. මෙතෙමේ එකාන්තදුක් වූ කටුක වූ බිය උපදවන, නියත මහාදුක් ඇති මහානිරයෙහි වැටෙන්නේ ය. ඔහුට ඒ මහානිරයට වඩා නොයෙක් ගුණයෙන් මේ හුල ම උතුම් වෙයි.

535. මේ තෙමේ මාගේ මේ වදන් අසා දුකට පැමිණියේ ප්‍රාණය හරින්නේ ය. එහෙයින් මා විසින් මොහුගේ ජීවිත නිරෝධයක් නොකරන ලද්දේ වේවයි සිතා එය මම මොහු ඉදිරියෙහි නො කියමි.

536. මේ පුරුෂයා පිළිබඳ ඒ කාරණය මා විසින් දනගන්නා ලද. ඉදින් තෝ අපට අවසර දෙන්නෙහි නම් අනෙක් ප්‍රශ්නයක් ද අසන්නට කැමැත්තෙහි. එය ද විචාරමි. (ඒ ගැන) අපට නො කිවිය යුතු යි.

537. එද (අපේ ප්‍රථම දර්ශනයෙහි) එකාන්තයෙන් මාගේ ප්‍රතිඥාවක් විය. (එනම්) අප්‍රසන්නයාහට නො කිය යුතුය යනු යි. දන් වූ කලී මම තොපගේ නො කැමැත්තෙන් ඇඳහිය යුතු වචන ඇත්තෙක් වීමි. එහෙයින් තෙපි මාගෙන් කැමැති සේ විචාරව. මම එය හැකි පමණින් ඔබට කියන්නෙමි.

538. යක්ෂය, මම යම්කිසිවක් ඇසින් දක්නෙමි ද ඒ සියල්ල ම මම අදහන්නෙමි, ඉදින් ඇසින් දැක එය නො අදහන්නෙමි නම් මට නිග්‍රහ කම්ය කරව.

539. ඔබතුමාගේ මේ ප්‍රතිඥාව මට සැබෑ වේවා. දනගනු කැමැති ව පුද්ගල වූ සිතින් තොර වැ මා කියන ධර්මය අසා ප්‍රසාදය ලබන්න. ඔබ තුමන් විසින් අසන ලද්ද වූ ද, නො අසන ලද්ද වූ ද යම් ධර්මයක් වේ ද, ඒ සියල්ල දන්නා සැටියෙන් කියන්නෙමි.

540. තෙපි ශ්වේතවර්ණ අශ්වයානසෙකින් හුල උන්නහු සමීපයට පැමිණෙවු ය. මේ යානය අද්භූත ය. දැකුම්කලු ය. මේ කිනම් කර්මයක විපාකයක් ද?

541. විශාලා නම් ඒ නගරමධ්‍යයෙහි මධ්‍යහිත මාර්ගයෙහි නරාවලෙක් විය. මම පහන් සිතැකියෙමි සුදු වූ එක් ගවහිසක් ගෙන ඒ නරාවලෙහි බැහුයෙමි.

- 542. එතස්මිං පාදනී පතිට්ඨපෙතො
මයඤ්ච අපඤ්ඤ ව අතිකකමිමිහ,
යානං ඉදං අබ්භුතං දස්සනොයාං
තසෙසව කමමසස අයං වීජාමකො.
- 543. වග්ගෙණං ව තෙ සබ්බදිසා පභාසතී
ගජො ව තෙ සබ්බදිසා පවායතී,
යකඤ්ඤිපනොසි මහානුභාවො
නග්ගො වාසී කිස්ස අයං වීජාමකො.
- 544. අපකකාධනො නිව්වපසනනවිනො
සණ්ඤාභි වාඩාභි ජනං උපෙමි,¹
තසෙසව කමමසස අයං වීජාමකො
දිට්ඨො මෙ වග්ගෙණං සතතං පභාසතී.
- 545. යසඤ්ච කිත්ඤ්ච ධමමෙ ධීතානං
දිසවාන මනොතමි අසනනවිනො,
තසෙසව කමමසස අයං වීජාමකො
දිට්ඨො මෙ ගජො සතතං පවායතී.
- 546. සභායානං කිස්සමිං නභායනානං²
ඊලෙ ගභොතො නිද්භිසස දුස්සං,
බ්බිධ්ඤ්ඤො නො ව පදුට්ඨවිනො
තෙනමභි නග්ගො කසිරා ව වුසභි
- 547. යො කීලමානො පකරොති පාපං
තසසිදිසං³ කමමවීජාකමාහු
අකීලමානො පන යො කරොති
කිං තස්ස කමමසස වීජාකමාහු.
- 548. යෙ දුට්ඨසඛිකප්පමනා මනුස්සො
කායෙන වාචාය ව සඛිකීලිට්ඨො,
කායස්ස හෙද අභිසම්පරායං
අසංසයං තෙ නිරයං උපෙතති.
- 549. අපථෙ පන සුගතීං අසමානා
දුනෙ රතා සංගභිතඤ්ඤාවා,
කායස්ස හෙද අභිසම්පරායං
අසංසයං තෙ සුගතීං උපෙතති.

- 1. උපෙමි - මරණ.
- 2. නභායනානං - මරණ.
- 3. තසෙසදිසං - මරණ.

542. අපි දු සෙස්සෝ ද ඒ මතුයෙහි පා තබා ගමන් කෙළෙමු. මේ යානය අද්භූත යැ. දැකුම්කලු යැ. ඒ කම්යාගේ මේ විපාක වෙයි.

543. යක්ෂය, තාගේ සිරුරු පැහැය ද සියලු දිගුන් බබුළුවයි. තාගේ ගරීර සුගන්ධය ද සියලු දිගුන් හමා යයි. දිව්‍ය සාද්ධියට පැමිණි තෝ මහත් අනුභාව ඇත්තෙහි ය. යළි නිර්වස්ත්‍ර වෙහි. මේ කවර කම්යක්ඛුගේ විපාක වේ ද?

544. (මම) න්‍රොධි නොකරන්නෙමි නිති පහන්සිත් ඇතියෙමි සිලුටු බසින් ජනයාට කථා කෙරෙමි. ඒ පින්කමෙහි මේ විපාක වෙයි. දිව්‍යමය වූ මාගේ ගරීරවර්ණය නිතර බබළයි.

545. ධම්මයෙහි පිහිටියවුන්ගේ යශස ද කීර්තිය ද දැක පහන් සිතැති-යෙමි එය ගුණවශයෙන් කියමි. ඒ කර්මයාගේ මේ විපාක වෙයි. මා සිරුරින් දිව්‍යමය ගන්ධය නිතර හමයි.

546. තොටෙහි නහන යහළුවන්ගේ වස්ත්‍ර ගොඩ සඟවා තැබුවෙමි. එය සිතභ පිණිස ය. ප්‍රදුෂ්ට සිතින් (පැහැරගන්නා අදහසින්) නො වේ. ඒ පවින් නග්න වූයෙමි. මාගේ දිවිපැවැත්ම ද දුක් සහිත විය.

547. යමෙක් කෙළි අදහස් පෙරදැරි ව පවක් කෙරේ නම් ඔහුට මෙබඳු කර්මවිපාකයක් වේ ය යි පණ්ඩිතයෝ කියති. යමෙක් කෙළි අදහසක් නොමැති ව දුෂිත සිතින් පව කෙරේ නම් ඒ පාපකර්මයාගේ විපාකය කොපමණ කටුක වේ ද යි (පණ්ඩිතයෝ) කීහු ද?

548. දුෂිත වූ චිත්තසංකල්පනා ඇති යම් මනුෂ්‍යා කෙතෙක් (ප්‍රාණ සාභාදියෙන්) කයින් හා වචනයෙන් කීලුටු වුවෝ වෙත් ද, ඔහු මරණින් මතු නිසැක ව ම නරකයට පැමිණෙත්.

549. සුගතිය පතන්නා වූ අන්‍යයෝ වූකලී, දීමෙහි ඇලුණු, සංග්‍රහ කරන ලද ආත්මභාව ඇත්තෝ වෙත් ද, ඔහු කායභෙදයෙන් පරලොච්චි නීසැකව ම සුගතියට පැමිණෙත්.

- 550. තං කිංඤ්ච ජානෙය්‍යං අභං අවෙච්ච
කල්‍යාණපාපස්ස අයං විපාකො,
කිං වාභං දිස්වා අභිසද්දභෙය්‍යං
කො වාපි මං සද්දභාපෙය්‍ය ඵතං.
- 551. දිස්වා ච සුඤ්චා වා¹ අභිසද්දභසසු
කල්‍යාණපාපෙ උභයෙ අසනෙත
කල්‍යාණපාපස්ස අයං විපාකො,
සියා නු සත්තා සුගතා දුගතා වා.
සිංහලයා වා මනුසසලොකෙ.
- 552. නො වෙඤ්ච කම්මානි කරෙය්‍යං මනිමා
කල්‍යාණපාපානි මනුසසලොකෙ,
නාභෙසුං සත්තා සුගතා දුගතා වා
භීතපඤ්ඤා ච මනුසසලොකෙ.
- 553. යසමා ච කම්මානි කරොතානි මච්චා
කල්‍යාණපාපානි මනුසසලොකෙ,
තසමා හි සත්තා සුගතා දුගතා වා
භීතපඤ්ඤා ච මනුසසලොකෙ.
- 554. ද්වයජ්ඣ කම්මානං විපාකමානු
සුඛස්ස දුකඛස්ස ච වෙදනීයං,
තා දෙවතායො පරිවාරයනති
පච්චන්ති² බාලා ද්වයතං අපසිනො.
- 555. නමස්සී කම්මානි සයං කතානි
දුඤ්චාපි මෙ නස්සී සො ආදිසෙය්‍යා,
අච්ඡාදනං සයනමථකතපානං
කෙනමඤ්ඤා නග්ගො කසිරා ච වුත්ති.
- 556. සියා නු ඛො කාරණං කිංඤ්ච යකඛ
අච්ඡාදනං යෙන තුචං ලභෙථ,
ආචික්ඛ මෙ තං යදස්සී භෙතු
සද්ධාසිතං භෙතු චචො සුභෙම.
- 557. කපපිතකො³ නාම ඉධස්සී හිනඤ්ච
කුඛස්සී සුභිලො අරහා විමුකො.
ගුහස්සීද්දො සංවුත්තපානිමොකො
සිතිභුතො උත්තමදිට්ඨිපකො.
- 558. සඛිලො වදඤ්ඤා සුචචො සුමුඛො
සොගමො සුපච්චික්ඛකො ච,
පුඤ්ඤස්ස ඛෙතං අරණවිහාරී
දෙවමනුසසානඤ්ච දකඛිභෙය්‍යො.

1. සුඤ්චා - සිමු i.
2. පච්චන්ති - සිමු i.
3. කපපිතකො - මජ්ඣ.

550. තා විසින් පින්පව පිළිබඳ යම් විපාකයක් කියන ලද ද, එය මම කෙසේ දැන අදහන්නෙමි ද? මම කිනම් නිදසුනක් දක එය ප්‍රතිඥා කරන්නෙමි ද? යළි, කවර පණ්ඩිතයෙක් එය මට විශ්වාස කරවන්නේ ද?

551. කුශලාකුශල කම්යාගේ විපාකය මේ යයි ප්‍රත්‍යක්ෂ වශයෙන් දක හෝ අසා එය අදහවු. පින්පව යන දෙවැදෑරුම් කම්යන් නොමැති කල සත්ත්වයෝ සුගතියට හෝ ගියෝ ය. දුගතියට හෝ ගියෝ ය යි මෙය කෙසේ වන්නේ ද?

552. මේ මිනිස්ලොවෑ මිනිස්සු පින්පව නොකරන්නාහු නම්, සුගතියට හෝ දුගතියට ගිය සත්වයෝ නො වෙත්. මිනිස්ලොවෑ උසස් පහත් අය ද නො වෙති.

553. යම් හෙයෙකින් මිනිස් ලොවෑ මිනිස්සු පින්පව කරන්නාහු ද එහෙයින් සුගතියට සහ දුගතියට ගිය සත්වයෝ ද වෙත්. මිනිස් ලොවෑ උස්පහත් අය ද වෙත්.

554. සෑප - දුක් විඳීමට සුදුසු වූ කුශලාකුශල කම්යන්ගේ දෙවැදෑරුම් විපාකය දැන් කීහු. එනම්: පින්කළාහු දෙවියෝ වෑ පසිඳුරන් පිණවත්. අඥානයෝ කුශලාකුශලයන්හි එල නො දක්නාහු පවකම් කොට නිරයෙහි පැසෙත්.

555. තමා විසින් පෙර කළ පින්කම් ද මට නැත. යළි, වස්ත්‍ර ද සෙනසුන් ද ආභාරසාන ද (යමෙක්) දන් දී ඒ පින් මට පමුණුවන්නේ නම් එබන්දෙක් ද මට නැත. එහෙයින් මම නග්න ද දුක් සහිත පැවතුම් ඇත්තෙමි ද වෙමි.

556. ප්‍රත්‍යය යම් හෙයෙකින් තෝ වස්ත්‍ර ලබන්නෙහි නම් එබඳු වූ කිසි කාරණයක් වන්නේ ද, ඉදින් එබඳු හෙතුවක් ඇත් නම් විශ්වාස කළ හැකි වූ ඒ හෙතුව මට කියව. ඒ හෙතුව සහිත වචනය මම ශ්‍රවණය කරමි.

557. මේ සම්පයෙහි ධ්‍යාන කරන සුදු වූ සිල්වත් වූ කප්පිනක නම් රහත් හික්ෂුනමක් ඇත. හේ කෙලෙසුන්ගෙන් මිදුණේ ය. සංවෘත ඉන්ද්‍රිය ඇත්තේ ය. සුරක්ෂිත ප්‍රාතිමොක්ෂ ඇත්තේ ය. (ක්ලෙශ දරථාපගමයෙන්) සිහිල් ය. උතුම් සමාග්දෘෂ්ටියෙන් යුක්ත ය.

558. මොළොක් ගුණ ඇති දන් දෙනසුදු මනා වචන ඇති නොහොත් කීකරු වූ යහපත් මුහුණක් ඇති මැනැවින් දන් ආගම ධර්මය ඇති පමණ දැන කථා කරන පින් කෙතක් වූ මෙමනිවිහරණ ඇති ඒ මහණ දෙවිමිනිසුන් ගේ දක්ෂිණාවට සුදුස්සෙකි.

- 559. සනෙතා විදුමො අනීසො නිරාසො
මුනෙතා විසලො අමමො අවබෙකා,
නිරුපධි සබ්බපපකඤ්චිණො
තිසෙසා විජ්ජා අනුපපනො ජුතීමා.
- 560. අපසඤ්ඤානො දිසවාපි න සුජානො
මුනීති නං වජ්ජිසු වොභරනී,
ජානනනි තං යකබ්බතා අනෙජං
කලාංඤාධම්මං විවරනනී¹ ලොකෙ.
- 561. තසස තුවං එකං යුගං දුවෙ වා
මමුඤ්ඤිසිත්වාන සචෙ දදෙථ,
පටිග්ගහීතානි ව තානි අසු
මමකඤ්චි පසෙසථ සනාතද්ධුසසං.
- 562. කසමිං පදෙසෙ සමණං වසනං
ගන්තවාන පසෙසමු මයං ඉදනී,
සමජ්ජ² කච්චං විවිකිච්ඡිතකඤ්චි
දිට්ඨිවිසුකානි ව කො විනොදයෙ.³
- 563. එසො නිසීනෙතා කපිනපචනායං
පටිවාරිනො දෙවතාහි බහුහි.
ධම්මං කරං භාසනී සචචනාමො
සකසමිමාවේරකෙ අපමනෙතා.
- 564. තථාහං කසසාමි ගන්තවා ඉදනී
අච්ඡාදධිසසං සමණං යුගෙන,
පටිග්ගහීතානි ව තානි අසු
තුවකඤ්චි පසෙසමු සනාතද්ධුසසං.
- 565. මා අකබ්බණ පබ්බජිතං උපාගමී
සාධු වො ලිච්ඡවී නෙස ධම්මො,
තනො ව කාලෙ උපසබ්බතමීත්වා
තනෙච්ච පඤ්ඤාහි රහො නිසීනං.
- 566. තථානි වත්වා අගමාසි තස්ස
පටිවාරිනො දසගණෙන ලිච්ඡවී,
සො තං නගරං උපසබ්බතමීත්වා
වාසුපගච්ඡිත්ථ සකෙ නිවෙසනො.

1. විවරනනං - සිමු |
 2. යො මජ් - මජ්ඣං.
 3. විනොදයො මෙ - මජ්ඣං.

559 සන්හුන් කෙලෙස් ඇති, පහවු මිථ්‍යාවිකර්ක ධුම ඇති, නිදුක් වූ, ආශා රහිත, සියලු හවදුකින් මිදුණු, පහවු රාගාදිහුල් ඇති, මමත්වයෙන් තොර වූ, අවංක වූ, උපධි රහිත වූ, නැසු සියලු ප්‍රපඤ්ච ඇති, ත්‍රිවිද්‍යාවට පිළිවෙළින් පැමිණි, ඥාන දෘෂ්ටියෙන් දීප්තිමත් වූ,

560. අප්‍රකට වූ, දැක ද "මමබඳු කෙතෙකැ"යි සුවසේ නො දත හැකි හික්ෂුනමකි හෝ. වැදූරජුන් අතර මුනිවරයෙකැ යි කියනු ලැබේ. ලොකයෙහි යක්ෂ භූතයෝ ද කෘෂ්ණා රහිත වූ ශීලාදී යහපත් ගුණැති ඒ හික්ෂු නම "රහත්" යයි දනිත්. ගුණ කියමින් හැසිරෙත්.

561. තෙපි ඒ කප්පිනක මහතෙරුන්හට එක් පිළි සහලක් හෝ දෙකක් හෝ මා උදෙසා දෙන්නේ නම් ඒ තෙරුන් විසින් ද ඒ පිළි පිළිගන්නා ලද්දේ නම් එවිට මනාව හැඳ පෙරවූ පිළි ඇති මා ද තෙපි දක්නහු ය.

562. කිනම් පෙදෙසක වයන ඒ මහණහු වෙත දැන් අපි ගොස් දක්නෙමු ද, ඒ කවරෙක් අපගේ සැකය ද විවිකිත්සාව හා මිථ්‍යාදෘෂ්ටි නැමැති හුල් ද දුරු කරන්නේ ද?

563. කපිතච්චනා නම් පෙදෙසෙහි වැඩහුන් සත්‍යනාම ඇති ස්වකීය ආවායඹි විනයෙහි නොපමා වූ ඒ කප්පිනක මහණ තෙමේ බොහෝ දෙවියන් විසින් පිරිවරන ලද්දේ දැහැමි කථා කියයි.

564. "මම එසේ කරන්නෙමි. දැන් ඒ මහණහු වෙත ගොස් උන්වහන්සේ පිළිසහලකින් හඳවන්නෙමි. ඒ පිළි ඒ මහණ විසින් පිළිගන්නා ලද නම් පිළියෙන් සැරසුණු තා ද දක්නෙමු.

565. පින්වත් ලිච්ඡවී රජතුමනි, නුසුදුසු කලා පැවිද්දහු වෙත නො එළඹෙන්නේ මැනැවි. නො කල්හි එලැඹීම රජුන් වූ තොපගේ ධර්මය නො වේ. එහෙයින් සුදුසුකල්හි එලඹූ එකන්හි මැ රහොගත වූ හුන් තෙරහු බලව.

566. ඒ ලිච්ඡවී රජතුමා "එසේය"යි කියා දසගණයා විසින් පිරිවරන ලදුවූ එහි ගියේ ය. ඒ නුවරට පැමිණ සිය නිවසෙහි විසීමට එළැඹියේ ය.

- 567. තතො ච කාලෙ ගීභිකිච්චානි කඤ්ඤා
නභාඤ්ඤා පිච්චා ච ඛණං ලභිඤ්ඤා,
විවෙය්‍යා පෙළාතො සුභානි අටඨ
ගාභාපඨි දුසගණෙන ලිච්චි.
- 568. සො තං පදෙසං උපසඤ්ඤාච්චා
තමදදසා සමණං සනතච්චිතං,
පටිකකමනිතං ගොචරතො නිච්චිතං.
සිනිභුතං රුකඛවුලෙ නිසිතං.
- 569. තමෙනං අචොච උපසඤ්ඤාච්චා
අප්පාඛාධං ඵාසුචිභාරණච පුච්චි,
වෙසාලියං ලිච්චිභං හදනෙන
ජානානි මං ලිච්චි අමඛසකඛරො.
- 570. ඉමානි මෙ අටඨස්සගා සුභානි
පනිගණන හනෙන පදදුම් තුඤ්ඤා.
නෙනෙච අනෙඤ්ඤා ඉධාගතොසම්
යථා අහං අකමතො හවෙය්‍යා.
- 571. දුරතොච සමණා බ්‍රාහ්මණා ච
නිච්චෙසනං නෙ පරිච්චෙසනානි,
පනානි භිජ්ජනානි ච නෙ නිච්චෙසනෙ
සඛකාචියො චාපි විපාටයනානි.¹
- 572. අථාපරෙ පාදකුඨාරිකාභි
අචංසිරා සමණා පාතයනානි,
ඵතාදිසං පඛඛජිතා විහෙසං
තයා කතං සමණා පාපුණනානි.
- 573. තිණෙන නෙලඛිනි න ඤං අදුසි
මුලභස්ස මග්ගඛිනි න පාචදුසි,
අඤ්ඤාසං දණ්ඨං සයමාදියාසි
ඵතාදියො කදරියො අසංවුතො*
අථ ඤං කෙන විණෙණෙන කිමෙච දිඤ්ඤා
අමෙභි සහ සංචිභාගං කරොසි,
- 574. පච්චෙමි හනෙන යං ඤං විදෙසි
විහෙසසිං සමණෙ බ්‍රාහ්මණෙ ච,
බ්‍රිඛිච්චිතො නො ච පදුට්ඨච්චිතො
ඵතමි මෙ දුකකටමෙච හනෙන.

1. විදුලයකි - මරණ.
2. අසංවුතො තුචං - මරණ.

567. ඉක්බිති ලිච්චි රජ සුදුසු කාලයෙහි ගිහිකෘත්‍යයන් කොට දිය නා කා බී යහපත් මොහොතක් ලැබ පෙට්ටියෙන් පිළිසහළ අටක් තෝරා ගෙන දසගණයා ලවා ගන්වා ගෙන ගියේ ය.

568. එරජ ඒ පෙදෙසට එළඹ සන්තූන් සිතැති පිණ්ඩසාතයෙන් පෙරළා එන, ගොදුරුගමින් නැවතුණු, සිහිල්වූ, රුක්මුල්හි හුන් ඒ මහණහු දිවි.

569. උත්වහන්සේ වෙත එළඹ නිරොගබව ද එාසුචිහරණය ද විචාළේ ය. “වහන්ස, මම විශාලා මහනුවර ලිච්චි රජ වෙමි. අම්බසක්ඛර නම් වූ ලිච්චි රජ යයි ජනයෝ මා දනිත්” යයි කී ය.

570. වහන්ස, මනහර වූ මේ අට පිළිසහළ පිළිගන්න. මම මෙය ඔබවහන්සේට දෙමි. යමසේ මම සතුටු වෙමි ද ඒ කරුණෙන් ම මම මෙහි පැමිණියෙමි.

571. ශ්‍රමණයෝ ද බ්‍රාහ්මණයෝ ද තොපගේ නිවෙස දුරින් ම දුරු කරත්. තොපගේ ගේ සම්පයෙහි දී සාත්‍රයෝ බිඳෙත්, සහළ සිවුරු ද ඉරාදමත්.

572. යළි සා නැමැති කෙටෙරිවලින් සමහර මහණහු හිස යටිකුරු කොට හෙළනු ලැබෙති. පැවිදි වූ මහණහු තොප කළ මෙබඳු වෙහෙසට පැමිණෙත්.

573. තෙපි තණ අඟිත් තෙල් බිඳකුණු නුදුන්නහු ය. මංවුළා වුවකු හට මග දුනො කීවහු ය. අත්බයාගේ සැරයටිය තුමු ම පැහැර ගත්තහු ය. මෙබඳු තදමසුරු වූ නො හික්මුණු තෙපි යළි කවර ගුණයකින් කුමක් දක අප සමග සංවිභාග කරහු ද?

574. වහන්ස, තෙපි යමක් කීවහු නම් මම එය පිළිගනිමි. ක්‍රීඩා-සිත් ඇතිව දුෂිත සිතින් තොර වූ මම මහණ බමුණනට වෙහෙස කෙළෙමි. වහන්ස, මේ ද මා කළ නසුරෙකි.

- 575. බිඬධාය යනෙඛා පසවිච්ච පාපං
වෙදෙති දුක්ඛං අසමත්තභොගී,
දහරො යුවා නඤනනියසස භාගී
කීංසු තතො දුක්ඛතරස්ස භොති.
- 576. තං දීඨවා සංවෙගමලකං භනෙත
තප්පවට්ඨා තාභං දදුමී දනං,
පටිගණභ භනෙත වත්ථුගානි අට්ඨ
යක්ඛසසීමා ගච්ඡන්තකු දක්ඛිණොයො.
- 577. අඤ්ඤා හි දනං බහුධා පසකං
දදතො ච තෙ අක්ඛයධම්මමත්ථු,
පටිගණකාමී තෙ වත්ථුගානි අට්ඨ
යක්ඛසසීමා ගච්ඡන්තකු දක්ඛිණොයො.
- 578. තතො ච සො ආවමයිච්ච ලිච්චවී
ථෙරසස දචාන යුගානි අට්ඨ,
පටිගණභිභානි ච තානි වසසු
යක්ඛණ්ණි පඤ්ඤථ සන්තඤ්ඤසසං.
- 579. තමදදසා වන්දනසාරලික්ඛං
ආජ්ඣන්දමාරුඤ්ඤාමුලාරව ණංඤං,
අලඬකතං සාධු නිවත්ථුසසං
පරිවාරිතං යක්ඛමභිද්ධිපණං
- 580. සො තං දීඨවා අත්තමනො උදග්ගො
පහට්ඨවීතො ච සුභග්ගරුපො,
කම්මණ්ණි දීඨවාන මහාවිපාකං
සන්දිට්ඨිකං වත්ථුනා සච්ඡිකචා.
- 581. තමෙනං අට්ඨාව උපසඬකමීච්චා
දසසාමී දනං සමණඤ්ඤාභොගානං,
න වාපි මෙ කීණ්ණි අදෙසාමසී
කුචං ච මෙ යක්ඛ බහුපකාරොති.
- 582. කුචං ච මෙ ලිච්චවී ඵකදෙසං
අදසී දනානි අමොසමෙතං,
සවාභං කරිසසාමී තයා වා සකඛිං
අමානුසො මානුසකෙන සද්ධිනති.

1. කයා ච - මජ්ඣං.

575. කෙළිසිතින් පව රැස් කොට එක් ප්‍රත්‍යයෙක් අසම්පූර්ණ භොග ඇත්තේ යෙහවනායෙන් යුත් තරුණයෙක් වූ නග්නභාවයට හිමි වූ දුක් වීදි. එයට වඩා ඉතා දැඩිදුකක් මොහුට නෙසේ වේ ද?

576. වහන්ස, ඔහු දක සංවෙගය ලද්දෙයි. එහෙයින් මම ඔබට මේ පිළි දන්දෙමි. වහන්ස, මේ පිළියහළ අට පිළිගනු මැනව. මේ පින් ප්‍රත්‍යයාට පැමිණේවා.

577. දන්දීම එකාන්තයෙන් (බුද්ධාදීන් විසින්) නන් අයුරින් පසස්නා ලදී. දන්දෙන තොපගේ ධනය නොගෙවෙන සැහැවි ඇති වේවා. තොපගේ පිළියහළ අට මම පිළිගනිමි. මේ පින් ප්‍රත්‍යයාට පැමිණේවා.

578. ඉක්බිති ඒ ලිච්චි රජ මුවසෝද ගෙන තෙරුන්ට ඒ පිළි සහළ අට පිරිනමා "මේ පිළි ගනුලැබේවා, පිළි හැඳගත් ප්‍රත්‍යයා ද දක්නට ලැබේවා"යි කී.

579. රජ සඳුන්සුණු තවරගත් සිරුරු ඇති ආජාතීය අසුපිට නැගී මනහර රූපය ඇති මොනවට හැඳගත් වස්ත්‍රයෙන් සැරසුණු පිරිවර ජනයා විසින් පිරිවරන ලද මහත් දිව්‍යර්ථයට පැමිණි ඒ ප්‍රත්‍යයා දුටුවේ ය.

580. රජතෙම ඔහු දක සතුටුසිත් ඇති ව, ඔදවැඩුණු සිත් ඇති ව, තුටුපහටුසිත් ඇති වූ, අතිශයින් සුන්දර ස්වරූප ඇති ව සාන්දෘෂ්ටික කම්ප ද කර්ම විපාකය ද සියැසින් පසක් කොට දක,

581. ප්‍රත්‍යයා වෙත පැමිණ මෙසේ කී ය: "මම මහණ බමුණනට දන් දෙන්නෙමි. මාගේ නො දියයුතු කිසි වස්තුවක් නැත. ප්‍රත්‍යය තෝ ද මට බොහෝ උපකාර වූයෙහි"යි.

582. ලිච්චි රජතුමා තෙපි ද මට සිටුවසයෙන් එක් කොටසක් වූ පිළි දන් දුන්නහු ය. ඒ දත හිස් නොවෙයි. ඒ අමනුෂ්‍ය වූ මම මනුෂ්‍ය වූ තොප හා සමග ම සාක්ෂ්‍ය කරන්නෙමි.

- 583. ගතී ව ඛන්ධු ව පරායණංඤා
මිඤ්ඤා මමාසි අථ දෙවතාසි,
යාවාමහං¹ පඤ්ඤාපුකො හවිතො
ඉච්ඡාමී තං යකඛ පුනාපි දච්ඡන්ති.
- 584. සචෙ තුවං අසසදෙධං හවිසසසි
කදරියරූපො විපට්ඨපඤ්ඤාචිකො,
තෙතෙව මං න ලච්ඡසි දසසනාය
දීඝවා ව තං නොපි ව ආලපිසසං.
- 585. සචෙ² තුවං හවිසසසි ධම්මගාරචො
දුතො රතො සඛගභිතකතභාචො,
ඔපානභුතො සමණධ්‍රාණමණොනං
ඵචං මමං ලච්ඡසි දසසනාය.
- 586. දීඝවා ව තං ආලපිසසං හදනොත
ඉමංඤ්ඤා සුලතො ලහුං පමුඤ්ඤා,
යතො නිදනං අකරිච්ඤ සකඛං
මඤ්ඤාම සුලාචුතකසස කාරණං.
- 587. තෙ අඤ්ඤාම ඤ්ඤං අකරිච්ඤ සකඛං
අයඤ්ඤා සුලාචුතො³ ලහුං පමුඤ්ඤො,
ස සඤ්ඤා ධම්මොති සමාවරනොතා
මුච්චෙය්‍ය සො නිරයා ව තමො.
- 588. කමමං සීයා අඤ්ඤාත්‍ර චේදනීයං
කපපිනකඤ්ඤා උපසඨකමීතො,
තෙතෙව සහ සංවිහරීතී කාලෙ
සයමමුච්චෙත්‍රපතිසජ්ජ පුච්ඡ.
- 589. සො තෙ අකඛොසති ඵතමසං
තමෙව භිතඛුං උපසඨකමීතො,
පුච්ඡසසු අඤ්ඤාචීකො නො ව පද්ධඨචීකො
සො තෙ සුතං අසුතං වාපි ධම්මං,
සබ්බමපි අකඛොසති යථා පජානං.
- 590. සො තසු රහසසං සමුලලපිතො
සකඛං කරිතොන අමානුසෙන,
ප සඤ්ඤාමී සො ලිච්ඡවීතං සකාසං
අථ මුච්චි පරිසං සනතිසිතනං.

- 1. යාවාමි තං - මජ්ඣ.
- 2. සචෙ පත - මජ්ඣ.
- 3. සුලතො - මජ්ඣ.

583. යක්ෂය තෙපි මට යා යුතු තැන ද, නැයා ද, පිහිට ද, මිත්‍රයා ද වවු. යළි මාගේ දේවතාවා ද වවු. මම බදාදිලි ව අයදිමි. මම යළිත් තොප දැකීමට කැමැත්තෙමි.

584. ඉදින් තෙපි සැදුහැ නැති වන්නහු නම් තදමසුරුගති ඇත්තහු නම් විපිළිපත් සිත් ඇත්තහු නම් ඒ හෙතුවෙන් ම මා දැක්ම නොලබන්නහු ය. මම ද තෙපි දකන් කරා නො කරන්නෙමි.

585. ඉදින් තෙපි කුශලධර්මයෙහි ගෞරව ඇති වන්නහු නම් දන්දීමෙහි ඇලුණහු සියදිවියෙහි යහපත සලසා ගන්නහු මහණ බමුණනට පැත්තැළක් මෙන් වන්නහු නම් එසේ වූ කල්හි තෙපි මා දක්නට ලබන්නහු ය.

586. වහන්ස, තොප දැක ද මම කරා කරන්නෙමි. තොපට යහපතක් වේවා, යමකු කරුණු කොට අපි සාක්ෂ්‍ය කෙළෙමු ද, ඒ (අනෙකකු නොව) හුල සිටි පුරුෂයා වෙත පැමිණීම නිසා ය ගි සිතමහ. මේ පුරුෂයා ද වහා හුලින් මුදාහු මැනව.

587. ඒ අපි දෙදෙන එකිනෙකා සාක්ෂ්‍ය කෙළෙමු. මේ පුරුෂයාත් වහා මිදුණේ සකසා කුසල්දම් කරමින් ඒ නිරයෙන් ද මිදෙන්නේ ය.

588. අත් තැනක වින්ද යුතු වූ අකුශලකර්මයක් ද ඔහුට වන්නේ ය. ඔහු සමග ම සුදුසු කලා කප්පිනක තෙරුන් කරා එළඹ සම්පයෙහි හිඳ දන් බෙද දී හමුවෙහි ම විවාරවු.

589. උන් වහන්සේ තොපට මේ කරුණ කියන්නාහ. ඒ මහණ වෙත ම එළඹ එය දනගනු කැමැති ව ප්‍රදුෂිත සිත් නැති ව විවාරවු. බොහෝ ඇසුපිරු තැන් ඇති ඒ මහණ තොප විසින් පෙර අසන ලද්ද වූ ද නො අසන ලද්ද වූ ද සියලු කුසල දහම් තමා දන් පරිද්දෙන් කියන්නේ ය. (සුගතිගාමී වූ ධර්මය කියන්නේ ය)

590. ඒ රජතුමා එහි දී අමනුෂ්‍යයා සමඟ රහසින් කරා කොට සාක්ෂ්‍ය කොට ගෙන ලිච්චවින්ගේ සම්පයට ගියේ ය. යළි හේ රැස් ව හුන් ලිච්චවි පිරිසට මෙසේ කී ය.

591. සුඤ්ඤානු භොජනො මම එකවාක්ඛං
වරං වරිස්සං ලභිස්සාමි අත්ථං,
සුලාචුතො පුරිසො ලුඤ්ඤාමෙමිමා
පඤ්ඤිතදණ්ණො අනුස්සන් රූපො
592. එත්තාවතා වීසති රත්තමත්තා
යතො ආචුතො නෙව ජීවති න මනො,
තාභං මොවධිස්සාමි දුනි
යරාමති අනුජානාතු සංඛොති.
593. එතඤ්ඤි අඤ්ඤං ව ලහුං පමුඤ්ඤි
තො තං වදෙථ තරා කරොන්තං,
යරා පජානාසි තරා කරොති
යරාමති අනුජානාති සංඛොති.
594. සො තං පදෙසං උපසවකම්මිතො
සුලාචුතං මොවධි ඛිප්පමෙව,
මා භාසි සමමාති ව තං අවොච
තිතිවජ්ජානාඤ්ඤි උපට්ඨපෙසි.
595. කප්පිනකඤ්ඤි උපසවකම්මිතො
තෙන සමං සංචිභජිතො කාලෙ,
සයම්මුඛෙතුවනිසජ්ජ ලිච්චි
තරෙව පුච්ඡිත්ථ නං කාරණං ඤ්ඤිතො.
596. සුලාචුතො පුරිසො ලුඤ්ඤාමෙමිමා
පඤ්ඤිතදණ්ණො අනුස්සන් රූපො,
එත්තාවතා වීසතිරත්තමත්තා
යතො ආචුතො නෙව ජීවති න මනො.
597. සො මොචිතො ගන්තො මයා ඉදති
එතස්ස යසඛස්ස වචොති භජොත,
සියා භු මො කාරණං කිඤ්ඤිදෙව
යෙන සො නිරසං නො වජෙයා
598. ආචික්ඛ භජොත යදි අත්ථි හෙතු
සද්ධාසිතං හෙතු වචො සුඤ්ඤාම,
න තෙසං කම්මානං විනාසමජ්ඣී
අවෙද්ධිතො ඉධ බ්‍යානතිභාවො.

591. පින්වත්නි, මාගේ එක් බසක් අසන්වා, මම නොපගෙන් වරයක් ඉල්වන්නෙමි. ඉල්වන ඒ වරය ලබන්නෙමි. රුදුරුකම් ඇති කළ දඹුවම් ඇති හුලා හිඳුවනු ලැබූ පුරුෂ තෙමේ රජු කෙරෙහි ඇලුණු ස්වභාව ඇත්තෙකි.

592. හුල්හි හිඳුවූ ද පටන් මෙතෙක් විසිඳයක් පමණ ය. හේ නො ම ජීවත් වේ. මෙළේ ද නො ම වෙයි. මම දන් කැමැති සේ ඔහු මුදන්තෙමි. සමූහයා අනුමත කෙරේවා.

593. මොහු ද රජඅණ ලද අනිකා ද වහා මුදන්න. එසේ කරන තොපට කවරෙක් නම් "එසේ නො කරව"යි කියන්නේ ද? යම් සේ තෙපි හඬ වූ නම් විසිපරිදි එසේ කරවූ. (මහජන) සමූහයා (එය) අනුමත කෙරෙයි.

594. ඒ රජතෙමේ එ පෙදෙසට ගොස් හුලා හුන් පුරුෂයා වහාම මිදවී ය. "මිත්‍රය, බිය නොව"යි ද ඔහුට කී ය. වෙදුන් ද ඔහු ළඟට එවී ය.

595. එකරුණ දනගනු කැමති ලිවිස්වී රජ තෙමේ ඔහු සමඟ සුදුසු කාලයෙහි කප්පිනක තෙරුන් කරා එළඹ දන් බෙද දී ඉදිරිපිට හිඳ ඔබගෙන් එසේ ම විචාළේ ය.

596. හුලා හිඳුවන ලද කළ රුදුරුකම් ඇති විදින ලද සිරුරු දඹුවම් ඇති මිනිස් තෙමේ රජුකෙරෙහි ඇලුම්ගති ඇත්තෙක. යම් දිනක හේ හුලා හිඳුවන ලද නම් එද පටන් අද දක්වා විසිඳයක් පමණ ඉක්මැ ගියේ ය. හේ ජීවත් වන්නේත් මළේත් නො වේ.

597. වහන්ස, මා විසින් එහි ගොස් ඒ පුරුෂ තෙමේ දන් නිදහස් කරන ලද. ප්‍රෙනයාගේ කීම නිසා මෙසේ කෙළෙමි. යම් හෙයෙකින් හේ නිරයට නො යන්නේ නම්, එබඳු කිසියම් මැ කාරණයක් ඇත්තේ ද?

598. වහන්ස, ඉදින් එබඳු කරුණක් ඇත් නම් කියනු මැනැවි. ඇදහිය හැකි සකාරණ වචනය ම අසමු. මෙලොවැ කළ ඒ කර්මයන්ගේ විපාක නො විඳ වැනසීමෙක් ගෙවීමෙක් නැත්තේ ද?

- 599. සවෙ ස ධම්මානි¹ සමාවරෙයා
සකකච්ච රතඤ්චිවමපමනො
මුලෙවයා සො නිරයා ච තමහා
කමමං සියා අඤ්ඤානු වෙදනීයනති.
- 600. අඤ්ඤානො එසො පුරිසස්ස අඤ්ඤා
මමඤ්ඤනී අනුකමප හනො,
අනුසාස මං ඔවද භූරිප ඤ්ඤා
යථා අහං නො නිරයං වරෙයානති.
- 601. අපෙජව බුද්ධං සරණං උපෙභි
ධම්මඤ්ඤා සඛාඤ්ඤා පසනාවිනො,
තරෙව සිකඛාය පදනී පඤ්ඤා
අධණ්ඤ චුට්ඨානී සමාදියඤ්ඤ.
- 602. පාණානිපාතා වීරමඤ්ඤා ඛිපපං
ලොකෙ අදින්නං පරිවජ්ජයස්සු
අමජ්ජපො මා ච මුසා අහාණි
සකෙන දුරෙන ච භොති තුට්ඨො,
ඉමඤ්ඤා අරියං අට්ඨඛිඤ වරෙනුපෙතං
සමාදියාහි කුසලං සුබුද්ධං.
- 603. වීචරං පිණ්ඩපාතඤ්ඤා පට්ඨං සයනාසනං
අත්තං පානං බාදනීයං වත්ථෙසනාසනානී ච,
දදති උජ්ඣුතෙසු වීජපසනොනන වෙතසා.
- 604. හිසබ්බ පි සීලසමපනො වීතරාගෙ බහුස්සුතෙ
තපෙපති අත්තපානොන සද පුඤ්ඤා පට්ඨති.
- 605. එවඤ්ඤා ධම්මානි සමාවරනො
සකකච්ච රතඤ්චිවමපමනො,
මුලෙවයා සො නිං නිරයා ච තමහා
කමමං සියා අඤ්ඤානු වෙදනීයනති.
- 606. අපෙජ ව බුද්ධං සරණං උපෙභි
ධම්මඤ්ඤා සඛාඤ්ඤා පසනාවිනො,
තරෙව සිකඛාය පදනී පඤ්ඤා
අධණ්ඤ චුට්ඨානී සමාදියාමි.
- 607. පාණානිපාතා වීරමාමි ඛිපපං
ලොකෙ අදින්නං පරිවජ්ජයාමි,
අමජ්ජපො නො ච මුසා හණාමි
සකෙන දුරෙන ච භොමි තුට්ඨො,
ඉමඤ්ඤා අරියං අට්ඨඛිඤ වරෙනුපෙතං,
සමාදියාමි කුසලං සුබුද්ධං.

1. කමමානි - ප, පිඉ ii

599. ඉදින් හේ දිවැරෑ දෙක්හි නොපමා වූ (පෙර කළ පවකම් මධනට සමත්) කුසල්දහම් හි මොනොවට හැසිරෙන්නේ ද, හේ නිරාදුකින් මිදෙන්නේ ය. අපරාපරියවෙද්නිය කර්මය අත් හවයෙක වින්ද යුතු වන්නේ ය.

600. වහන්ස, (ඒ) මිනිසාගේ මෙකරුණ දන්නා ලද ය. මා කෙරෙහි දු දන් අනුක්‍රමපා කරන්න. මහනුවණැති උතුමාණෙනි, යම හෙයෙකින් මම නිරයට නො යම් ද එසෙයින් මට අනුශාසනා කරන්න.

601. (නෝ) පහන්සින් ඇත්තෙහි අද ම බුදුන් සරණ යව, ධර්මය ද සංඝයා ද සරණ යව, එසෙයින් ම සිකපද පස නො සිද නො කඩ කොට සමාදන් වෙව.

602. වහා පණ්ඩායෙන් වෙන් වෙව. ලෙවිහි නුදුන් දෑ ගැන්ම දුරු කරව. රහමෙර පානය නො කර. මුසවා ද නො කිය. ස්වදුරසන්-නොමයෙන් සතුටු වෙව. මේ උතුම් අටහින් යුත් සුඛවිපාක දෙන පිරිසුදු අනවද්‍ය ශීලය සමාදන් වෙව.

603. සිටුරු ය, පිණ්ඩපාත ය, ගිලන්පසය, (ආවාසාදි) සෙනසුන් ය, ආහාරය, පානය, කැයුතු දෑ, වස්ත්‍ර හා මඤ්චපියාදි සෙනසුන් ය යන මෙය වෙසෙයින් පහන් සිතින් යෘජුප්‍රතිපන්න සහනට දෙව.

604. විකරාගී බහුශ්‍රැත ශීලසම්පන්න භික්ෂුන් ද ආහාරපානයෙන් තර්පණය කරව. (මේ පිළිවෙත) හැම ද සින් වඩනේ ය.

605. මෙසෙයින් දිවැරෑ නොපමා වූ කුසල්දහම්හි හැසිරෙන තෝ නිරාදුකින් මිදෙන්නෙහි. පාපකර්මය (අපරාපයාච්චයෙන්) අත් තන්හි විදිය යුතු වන්නේ ය.

606. අද ම පහන්සින් ඇතියෙම් බුදුන් සරණ කොට එළඹෙමි. ධර්මය ද සංඝයා ද (සරණ කොට එළඹෙමි.) එසෙයින් ම සිකපද පස නො කඩ කොට සපුරා සමාදන් වෙමි.

607. මෙලොවූ වහා පණ්ඩායෙන් වළකිමි, අධිනාදන දුරු කෙරෙමි. මත්පැන් නො බොන්නෙමි වෙමි. මුසවා නො ද බෙණෙමි, ස්වදුරසන්නොමයෙන් සතුටු වෙමි. මේ ආයාච්ච උතුම් අටහින් යුත් සුඛ විපාක දෙන නිරවද්‍ය වූ ශීලය සමාදන් වෙමි.

- 608. චීවරං පිණ්ඩපාතකඤ්ච පච්චයං සයනාසනං,
අනතං පානං බාදනීයං චක්ඛසෙනාසනානි ච.
- 609. භික්ඛු පි සීලසම්පන්නෙ විතරාගෙ බහුසුඤ්ඤ,
දදමි න විකම්පමි බුද්ධානං සාසනෙ රතො.
- 610. එතාදියො ලීච්චවි අම්බසකඛරො
වෙසාලියං අඤ්ඤතරො උපාසකො,
සද්ධො මුදුකාරකරො ච භික්ඛු
සංඛාඤ්ච සකකච්ච තද උපට්ඨති.
- 611. සුලාචුතො ච අරොගො හුස්වා
සෙවි සුඛි පබ්බජ්ජං උපාගමී,
භික්ඛුඤ්ච ආගමම කප්පිනකුතතමං
උගොපි සාම ඤ්ඤඵලානි අජ්ඣගුං.
- 612. එතාදියා සපුරිසාන සෙවනා
මහපඵලා හොති සතං විජානතං,
සුලාචුතො අග්ගඵලං අඵක්ඛයි
ඵලං කනිට්ඨං පන අම්බසකඛරො'ති.

අම්බසකඛරපෙතවිඤ්ච පට්ඨමං.

4. 2

- 613. සුඤ්ඤාඵ යකඛසස ච වාණිජාන ච
සමාගමො සස් තද අහොසි,
යථා කඵං ඉතරීතරෙන වාපි
සුභාසිතං තඤ්ච සුඤ්ඤාඵ සබ්බං.
- 614. යො යො අහු රාජා පායාසි නාමො
භුමිමානං සහව්‍යගතො¹ යසසී,
සො මොදමානොච සකෙ විමානෙ
අමානුසො මානුසෙ අජ්ඣගාසිති.
- 615. චිච්ඤ අරභෙඤ්ඤ අමනුසසට්ඨානෙ
කන්තාරෙ අප්පාදකෙ අප්පහකෙඛි,
සුදුගගමෙ විණ්ණපඵසස මජ්ඣෙ,
චිච්ඤං හයා නට්ඨමනා මනුසසා.

1. සුඤ්ඤාඵ - සීල II මජ්ඣං.
2. සහව්‍ය - මජ්ඣං.

608. සිවුරුද, පිණ්ඩසතය ද, සෙනසුන් ද, ආභාරසානද කැයුතුද ද වස්ත්‍ර...(ආවාසාදී) සෙනසුන් ද,

609. බුදුසසුන්හි ඇලුණු මම සිල්වත් වූ බොහෝ ඇසු පිරුකැන් ඇති විකරාගී වූ භික්ෂුන්ට දන් දෙමි. ඒ සිවුපසදන් කඩ නො කරමි.

610. මෙවැනි ඒ අම්බසක්ඛර නම් ලිච්චවිරජ එකලා විසල්පුර සැදහැවත් මොළොක් සිත් ඇති එක්තරා උවසුවෙක් වූ උපකාර කරන සුලු වූයේ බික්සහනට සකසා උවටැන් කෙළේ ය.

611. හුලා හිඳවූ මිනිසා ද නිරොග වූ සුව පත් වූ තමා කැමැති පරිදි හැසිරෙන්නේ උතුම් කප්පිනක තෙරුන් කරා එලඹූ පැවිදිවූයේ ය. මෙසේ ඒ දෙදෙනා ම ශ්‍රමණ්‍ය එලයනට හෙවත් මගපලයනට පැමිණියහ.

612. සත්පුරුෂයන්ගේ මෙවැනි ආශ්‍රය කරුණු දන්නා සත්පුරුෂයනට මහත් එල ඇති වෙයි. හුලා හුන් මිනිසා රහත්එලය ලබාගනී. අම්බසක්ඛර රජ වනාහි සොවාන්"විය.

අම්බසක්ඛර ප්‍රකවස්තූ යි.

4. 2

613. එකලා සෙරිස්සක දෙවපුතූගේ ද වෙළෙඳුන්ගේ ද මරුකතර දී යම් එක්වීමක් වී ද එය අසවු. එතැන්හි දී ඔවුනොවුන් අතර ඇති වූ යම් කරාප්‍රවෘත්තියක් ඇති වී නම් එ ද තෙපි සියල්ලෝ ම අසවු.

614. සෙතච්ඡා නුවර යම් ඒ පායාසි නම් රජෙක් වී ද, හේ මැරී බුමාටු දෙවියන්ගේ සහභාවයට ගියේ යසපිරිවර ඇති වූ උපනි. ඒ සෙරිස්සක නම් දෙවපුත් පිරිවර දෙවියන් සමඟ සතුටු වෙමින් තෙමේ නොමිනිස් වූයේ ම සිය විමනෙහි සිට වෙළඳ මිනිසුන් දක මෙසේ කී ය.

615. සියදිවි ඇති වේ ද නැති වේ ද යි උපන් හය ඇති, නටුවා වූ සිත් ඇති (මංවුලා වූ) මිනිසුන්, ජීවිතය ගැන සැක උපදවන, වනයක මෙන් නිතර යක්බුපියසුන් හැසිරෙන, (මිනිසුන්ට අගොවර වූ) සුවසේ යා නො හැකි, කනබොන දෑ කිසිත් නොමැති, අතිශයින් දුර්ගම වූ මේ මරුකතර මැද,